

Overdrivelser havde kaldt den officielle Kirke for Forgaarden til Helvede, hvor der endnu ofredes til de hedenske Afguder. Men var ikke dette virkelig en Dyrkelse af Mammon i Herrens eget Hus, i selve Landets Hovedkirke?

»Eja! Eja!« jublede Kvindekoret oppe paa Pulpituret, da Pastor Stensballe havde sluttet. Det skurrede i hans Øre som et Raab af vindrukne Bakkantinder.

Dagen efter blev Mads Vestrup i al Stilhed begravet fra et afsides liggende Kirkegaardskapel, hvor hans lille Vennekres fra Rullekælderen for sidste Gang samledes, ialt et halvt hundrede Mennesker. Talen blev holdt af en yngre Præst, der øjensynlig mente at vise den Afdøde Skaansomhed ved at fatte sig i størst mulig Korthed.

I Baggrunden af Kapellet stod Johannes Gaardbo. Der var kun faa, der kendte ham, og han var heller ikke i Ornat. Han var ikke kommen for at tale. Han vilde ogsaa helst være uset her, fordi han vidste, at det vilde vække Misstemning, maaske Forargelse hos mange i Menigheden, dersom det rygtedes, at han havde været tilstede. Men hans Samvittighed havde ikke ladet ham i Ro, før han kom herhen. Der havde paany, og stærkere end før, rørt sig en Følelse af Skyld hos ham ved Tanken om denne